

69013 20

इ. वि. का. राजवाडे संशोधन मंडळ धुळे.

—: हस्त लिखित ग्रंथ संग्रह :—

ग्रंथ क्रमांक

पुनः ५६ (५३३)

ग्रंथ नाम

रागवत

विषय

महथान पुराणे

①

၁၈၈၂ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့
 အင်္ဂလိပ် အစိုးရ အမိန့်
 အောက်ပါ အမိန့်ကို အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
 အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်
 အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်

Joint project of the Rajawade Sanshodhan Mandal, Dhule and the Yashwantrao Chavan Pratishthan, Mumbai.

(२)

आचम्य । प्राणानाचम्य । विष्णवे विष्णु विष्णुः —
रामो ३ वेला

श्रीप्रभुगवतो महापुरुषस्य
विष्णोराज्ञया प्रवर्तमानस्य
अद्यब्रह्मणो द्वितीये पारार्थे
विष्णुपदे श्रीश्वेतवाराहकल्पे
वैयस्यतमन्वन्तरे
भरतवर्षे भरतखंडे
जंबुद्वीपे रुडकारण्ये द्वेद्वे
गोदावरीः दक्षिणे तीरे
कुष्माण्डे यो रुतरे तीरे
शालीवाहनशके
औंधावतारे
रामक्षेत्रे रामरामाश्रमे

अस्मिन्वर्तमाने
१३१ मुकनाम संवत्सरे
२ " अद्यने
३ " भद्रतो
४ " मासे
५ " पक्षे
६ " तिथौ
७ " चतुर्थे
८ " अश्विने
९ " अश्विने
१० " अश्विने
११ " अश्विने
१२ " अश्विने
१३ " अश्विने
१४ " अश्विने
१५ " अश्विने
१६ " अश्विने
१७ " अश्विने
१८ " अश्विने
१९ " अश्विने
२० " अश्विने
२१ " अश्विने
२२ " अश्विने
२३ " अश्विने
२४ " अश्विने
२५ " अश्विने
२६ " अश्विने
२७ " अश्विने
२८ " अश्विने
२९ " अश्विने
३० " अश्विने
३१ " अश्विने
३२ " अश्विने
३३ " अश्विने
३४ " अश्विने
३५ " अश्विने
३६ " अश्विने
३७ " अश्विने
३८ " अश्विने
३९ " अश्विने
४० " अश्विने
४१ " अश्विने
४२ " अश्विने
४३ " अश्विने
४४ " अश्विने
४५ " अश्विने
४६ " अश्विने
४७ " अश्विने
४८ " अश्विने
४९ " अश्विने
५० " अश्विने
५१ " अश्विने
५२ " अश्विने
५३ " अश्विने
५४ " अश्विने
५५ " अश्विने
५६ " अश्विने
५७ " अश्विने
५८ " अश्विने
५९ " अश्विने
६० " अश्विने
६१ " अश्विने
६२ " अश्विने
६३ " अश्विने
६४ " अश्विने
६५ " अश्विने
६६ " अश्विने
६७ " अश्विने
६८ " अश्विने
६९ " अश्विने
७० " अश्विने
७१ " अश्विने
७२ " अश्विने
७३ " अश्विने
७४ " अश्विने
७५ " अश्विने
७६ " अश्विने
७७ " अश्विने
७८ " अश्विने
७९ " अश्विने
८० " अश्विने
८१ " अश्विने
८२ " अश्विने
८३ " अश्विने
८४ " अश्विने
८५ " अश्विने
८६ " अश्विने
८७ " अश्विने
८८ " अश्विने
८९ " अश्विने
९० " अश्विने
९१ " अश्विने
९२ " अश्विने
९३ " अश्विने
९४ " अश्विने
९५ " अश्विने
९६ " अश्विने
९७ " अश्विने
९८ " अश्विने
९९ " अश्विने
१०० " अश्विने

प्रथायथं राक्षसधर्मास्थितेषु
सत्सु एवंगुणविशेषेण —
विशिष्टायां
शुभपुण्यतिथौ
ममआत्मनः
श्रुतिस्मृतिपुराणोक्तफल
प्राप्त्यर्थं
श्रीपरमेश्वरप्रीत्यर्थम्

218

श्री एकनाथी भगवतां तौल वेंचें.

बालका लें वविले लेंचें । तयाचें सुख तें काय जाणें । तो सोहळा मातेने भोगणें । तेंवीं जन्म नी सुख भोगिजे ॥ १ ॥
युक्लि या निज जन्म नी । बाळक दीन दिसे जनी । त्यासि मातेच्या आगमनी । संतोष मनीं निभरि ॥ २ ॥
ममता वसली मृगपात्री । मृगवनागेला स्व इच्छे सी । त्याचा खेद कर तां भरता सी । काळ आकषी दिहातें अ० ॥ ३ ॥
या लागीं सात्त्विकी जाण । ममतेपाशीं असे मरण । जो निर्मम संपूर्ण । त्यासी जन्म मरण स्मरिना ॥ ४ ॥
मृगानेनी स्मरणें निमाला । या लागीं तो मृगजन्म स्मरणें निमाला । तो कुष्णची जा हाता देहांती ॥ ५ ॥
अंतकाळी जेमती । तेचि प्राणि या सी जाणगती । या लागीं तो कुष्ण चिती । अहोरातीं स्मरावा ॥ ५ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥
आरंभित्या जपथान । करितां मृग आर्जुन शरणा । त्याने सदा अनुष्ठान । मृगमय मन भरताचें ॥ ६ ॥
दीपाचि ये संग प्राप्ती । निःशेष का पुराची सीती । तेंवीं जन्म निश्चय संगती । संसार निवृत्ती क्षणार्ध ॥ ७ ॥
जो श्रुती स्मृती नेणता । भावे भजे भगवत्पदा । त्याची निश्चय धवा धरता । स्वप्नी ही सर्वथा प्रमाद न घडे ॥ ८ ॥
सद्भाव सी सप्रेम । आचारितां भगवत्पद । त्याची निश्चय धवा धरता । भावे पुरुषोत्तम संतुष्ट सदा ॥ ९ ॥
माया मृगिजे भगवत्शक्ति । भगवद्भजने तिके निवृत्ती । भक्त सुखें तर ती हरि माया ॥ १० ॥
॥ निज शिष्याची मरणचिंता । स्वयें निवारी जो वळती । नाचें गुरुसंयतं । अर्ते गुरु मंत्र तें त्रौपदेओ ॥ ११ ॥
॥ ब्रह्म सर्वांचे प्रकारक । सद्गुरु तयांचा ही प्रकारक । एवंच सद्गुरु आधिक नाहीं आणिक पूज्य हवें ॥ १२ ॥
कोरडि ये काशीं सद्भावो । तेथेंचि प्रगटे देवाधि देवो । माय सद्गुरु तव तो पहा हो । स्वयें स्वयंमेवो परब्रह्म ॥ १३ ॥
आगहा सद्गुरु तोचि परब्रह्म । ऐसा निश्चय निज भाव सप्रेम । हेचि गुरु सेवा आती उत्तम । शिष्य परब्रह्म स्वयें होय ॥ १४ ॥
पुष्टी तुष्टी धुधा जाडानी । जेंवीं एकाकाळें येती ती ही । भोक्ता पावे स्वयें भोजनी । तेंवीं भगवद्भजनी भक्त्या दिजि ॥ १५ ॥
सद्भावें करितां भगवद्भक्ती । भोक्ते विरक्ती भगवत्प्राप्ती । तीनी एकेकाळीं होती । ऐशिया युक्ते जाणिजे राया ॥ १६ ॥
॥ सर्व भूतीं भगवंत पाही । भूतें भगवंताचे हायी । हें अवघें देखें जो सदेही । स्वस्वरूप पाही स्वयें होय ॥ १७ ॥
इष्ट मानी उत्तमोत्तम । तद्भक्त मानी मध्यम । अज्ञान तो मानी अधम । द्वेषी तो परम पापी मानी ॥ १८ ॥
पाषाण प्रतिमा हणचि देवो । तेथेंचि ज्याचा पूर्ण भावो । भक्त सज्जनासी पहा हो । अणुमान देहो लवो नेही ॥ १९ ॥

स्वप्नीने रायकेके भोगे । जागा होवोनी स्वाचे भोगे । तेणे हात माखेना तोंडी हागे । तेने विषय रंगे हरि भक्त ॥
 ॥ भावे करितां भगवद्भक्ती । दुधे तुषेची नव्हे रसूती । एवढी पावले अंगाधारी । ते भवभयें निश्चिती ३ कमळी नारी ॥
 जो शुष्क काष्ठ स्वये कोरी । तो कोवळ्या कमळा माझरी । भ्रमर गुंतला प्रीती वरी । केसर माझारी कुचं वो नेही ॥ २३

३) निपुटी - शब्द श्रोता आणि श्रवण । प्रेयसाता आणि घ्राण रस रसना रस स्वादन । हे निपुटी जाण मायेची ॥
 नवतु मायेचे रूपक । नाना भक्तवर्च सावे लोक । जया गोंविले प्रह्लादिक । इतरांचा खेद पाउकोण ॥ २५

अध्याय ३ ओवी ३२ पा. ४ पर्यंत
 ॥ चौपालवी बांधोनी करी । भीक मागावी शरो शरी । फीसून आच्छादनावरी । आयुष्य तिलभरी न वेंचावे ॥ २४
 जैसें देहचें प्राकन । तैसें होय अज्ञान वृक्ष । परिगुरुवाये सुख सांडून । देहावरी मन ममत्वे नवे ॥ २५
 ॥ देवो पूजिला गुरु तोषे । गुरु पूजिला देवो संतोषे । घनंवेची हरुषे । स्वरूपे एके वर्तते ॥ २६ ॥

सांडोनी श्रमिक लौकिक । लयजोनी प्रकृति । जे भोक्ते । विष्णुदेख (या कैचे ॥ २७ ॥
 सूच्या विष्णुनाशासदेख । करी चक्रादी लखलख । उभा सधुर प्रीतिसे ॥ ३० ॥
 निद्रित प्रागे बैसला वायू । अथवा आला । सासिनी गगन विरागू । तैसा लाहूलायांचा ॥ ३१ ॥
 गुण दोषांची चित्तवृत्ती । सांडोनी या सधुनी । जेकी भक्ति । तैसी स्थिती लाह्याची ॥ ३२ ॥
 नाना सरितांचे रचकाक । आणुनि घालिती कमळाक । अति निर्मळ निजांगे ॥ ३३ ॥
 तैशी नानाभूत विषमता । स्वार्थ विरोधे आंगी । पालून नव्हे ज्याच्या चित्ता । तो जाण सर्वथा निजदांती ॥ ३४ ॥
 ऐशी दांती ज्याशि देखा । तो सर्व भूतांचा सखा । आवडता सर्वलोकां । सुहृद तोकां सर्वांचा ॥ ३५ ॥

॥ साधु परमार्थी नव्हे व्याही । शोखी साधु नव्हे जांवई । आपणिया आपण साधु पाही । जो निज देही विवेक ॥ ३६ ॥
 चाकणी माजी जेजे पडे । सूक्ष्म निजत्व वकी सांडे । उतरली गुण दोषांचे खडे । करी बडबडे खडबडित ॥ ३७ ॥
 सुपाची दुरादेशी । लयजे रजः कणाभुसासी । निडारल्या निजबीजासी । निज हृदयेसी राखत ॥ ३८ ॥

२४ गुरु ७ व ३१ ४८ ३२ पाय ।
 ॥ जैसें न प्रार्थितां दुःख । प्राणी पावताती देख । तैसें न शिष्यतां शिष्य सुख । भोगी आयुष्यक अदृष्ट ॥ ३९ ॥

प्रपंचाचा कठिण हागू । नासासी मूक स्त्री संगू । येन्नि विषयी गुरुपतंगू । केलाचांगर पारि येसी ॥ ४० ॥

स्त्री भोगान्ने जें सुख । तें जाण पां केवळ दुःख । तोंडीं घालितां मधुर विष । परि पाकीं देखू भाणांतू ॥ ४१ ॥

दो पाचि या अंगसंगा । कोण सुख आहे पतंगा । बकें आलिंगु जातं पैगा । मरण मागी लागला ॥ ४२ ॥

नको स्त्रि यांची भेटी । नको स्त्रियासी गोष्टी । स्त्री देखतांची दिठी । उठा उठी पढावें ॥ ४३ ॥

॥ फळत फळत पायांतकीं । आल्या काष्ठाची पूतकीं । तेही नातकावी कुशकीं । निजी वस्त्री छकी पुरुषातें ॥ ४४ ॥

३४ स्त्री आणि दुसरा अर्थ । हाचि ये लोकीं थोर अनर्थ । पुणें अंतरला निज स्नार्थ । शेखीं करी घावू भाणाचा ॥ ४५ ॥

जो तापसा माजी जंग जेठी । जो जन्मला घृणीचा पौठी । जो नेणें स्त्रियांची रोंटि गोठी । न पाहे दृष्टी घोषितां ॥ ४६ ॥

॥ तो मनुष्य मृग स्त्री दृष्टी । नश्य जाहला उडती । घांने घोषितां ने पाडोवारी । यांचे गोष्टी माजी वर्ते ॥ ४७ ॥

मारु उद्याचें वानर जैसें । स्त्रियासंगें न पयसे । पमदाची जाहला पिसें । विवेक मानसे विसरला ॥ ४८ ॥

निसरला तपाचा खटा रोष । विसरला आंडण बाप । विसरला बंधुचरित संकल्प । स्त्रियांनु संपत्तांचव ॥ ४९ ॥

॥ पाहतां रस उत्तम दिसत । भीतरी रोगाचे गळ । रस आसतो जे स्वित । ते चरफुडीत भवरोगे ॥ ५० ॥

॥ कल्पना जळीं धुडाले । वासना कळीं कवळे । दुष्टादि जन्म चरे तोडिहे । तृष्णेचा पडले कदमी ॥ ५१ ॥

परि ग्रहो जिजांनी गाढा । लंगोटे धुयजोनी जाहला डाढा । नासवें माथा घे कुनी घडा । लाविल्या झडा त्रिपित

त्यावृत्तान्ये कोणी पानतोडी । यासी अंकोचें लहमांठी । थोर थोर ग्रहाची सांकडी । दुःखे पीडी सर्वाते ॥ ५३ ॥

॥ जेथे आसिष कनकुपडे । तेथे कलहाचा गोळा कंठडे । परस्परे मंडती मुंडे । ठेचिती तोंडें येर येरा ॥ ५४ ॥

॥ देहा ऐसे ओखटे । पृथ्वी माजी नाहीं केठे । देहा ऐसे गोमटे । पाहतां न भेटे त्रिलोकी ॥ ५५ ॥

ओखटे म्हणेनी त्यागावें । तें मोक्ष सुरवासी नागवावें । होकां गोमटे म्हणेनी भोगावें । तें अनश्य जावें नरकाशी

तरी हें त्यागावें न भोगावें । मध्यभागे विभागावें । आत्मसाधनीं रावावें । निज स्व भावें हिता लागी ॥ ५७ ॥

जिव्हार साकडे ओढी । तृषभाशिना लागी तोडी । शिंभासी रति सुखाची गोडी । ते चरफुडी रमावया ॥ ५८ ॥

॥ मनुष्य देहीचें निजाने । साचि रानेंद पदवी घेणें । एवढा अधि कारन रायणे । कृपावलोकनें दीधला ॥ ५९ ॥

॥ मनुष्य देही ब्रह्मान । पुढी लजनी मी करीन । म्हणे तो नगबला जाण । सेली वं अस्मान त्या पारि ॥ ६० ॥

- ॥ काळाचा चेपेर घात । जेव जाहला नाही येथ । तेंव साधावया परमार्थ । आयुष्य व्यर्थ न करावें ॥ ६१ ॥
- पश्चादि श्रेणींचा ठायी । विषयावांचोनी आन नाही । तोचि विषयो नर देही । वाढविल्या कायी हित जाहलें ॥ ६२ ॥
- (५) ब्राह्मणेवीण सन्यासी । नराच्या ऐसें मुंडण त्यांसी । सोकले मिष्टान्न भिक्षेसी । वृथा गेरुसी नाची कें ॥ ६३ ॥
- विषयालागीं उपन्यास । नाना मुक्तीचे विलास । जें विपिंड हे सोनी वायस । करिती बहुवस आवेश ॥ ६४ ॥
- ॥ विषयाचे जें सुख जाण । तें स्वर्गांनकीं समान । जें इहलोकीं भोगी श्रान । तें स्वर्गां जाण इंद्रासी ॥ ६५ ॥
- आतां माझे जें प्रीपण । तें सद्गुरु जाहला आपण । बोलतें तें तुझे जें तूं पण । तेही जाण सद्गुरुची ॥ ६६ ॥
- जिकडे मी विसरोनी जाये । तिकडे नितो येउनि राहे । प्रीति पाकडे न पाहे । तें न पाहणें ही होय तो ॥ ६७ ॥
- एवंचि दुष्टचे ज्यासि ज्ञान । तोचि दुष्टची सत्य संपूर्ण । गुरुवधु अभिन्न जाण । येअर्थ प्रमाण उपनिषध ॥ ६८ ॥
- होतां धृताची पुतळी । नव्हतां धृतपणावेगळी । धृतरसें रूपा आली । तैसी मूर्ती जाहली सद्गुरुची ॥ ६९ ॥
- ॥ ऐसी सद्गुरुची आवडी । ज्याची आस्था न दोषी । जोसी या रसें तंतडी । भेटी शेकडी मी दतो ॥ ७० ॥ भ.उ. ॥
- जेव जेव आस्था अधिक । तेंव तेंव भोगी भोगी जेव निरस । नामाजी हे साधन मुख्य । आरथाचे एक विशेष ॥ ७१ ॥
- एक शान्ता भिमान भोज । त्याचे तें गवळें पण । मज्जा हणती यामेक ब्राम्हण । एवंचि शान्ता भिमान कर्माचा ॥ ७२ ॥
- मुख्य माझीच ऐसी दृष्टा । तेथें इतरांचा काय काय । नामा भिमाना फांसा दूळ । नुगवे सहसा गाल्यासी ॥ ७३ ॥
- इतुकी सा मुरी जेथें होये । तोचि मत्सरे येववा हे । दुष्ट निषेध हें न साहे । सागुनी जाये मत्सर ॥ ७४ ॥
- ॥ पुढनी स्वार्थ नेतां । द्वेष उपजोने ही चित्ता । भूतीं भगवंतू भाविकां । द्वेष सर्वथा येवोने ही ॥ ७५ ॥
- ॥ निंदेचि याचा बाण । दक्षिण निंदिल्या दुर्जनी । द्वेष उपजोने ही मनी । हित मानी निंदेचे ॥ ७६ ॥
- ॥ ज्यासि हृदयी चंचळता । तो शिष्य नव्हे निज स्वार्थी । अंतरीं निष्कलता । तोचि परमार्थ साधक ॥ ७७ ॥
- श्रानाच कवळी निज मंदिरी । निजला सुमन शेजो वरी । तो स्वप्नी होवोनी भिक्षारी । अंत्यजा घरी अन्न मागे ॥ ७८ ॥
- तैसी विसरोनी निजामता । फळे मागे देवा देवतां । मी देवांचा देवो तत्वातां । हें त्यासि सर्वथा नाकवे ॥ ७९ ॥
- तुव निमेष पका पळे । माझे निभये सूर्य निळे । माझे निभये प्राणरवेळे । नायुचळे माझे निभजे ॥ ८० ॥ भ.उ. ॥

५४) माझे आज्ञेवरी अग्निजाण । वसवीतसे जठरस्थान । भक्ष्येन वहे अधिक-यून । पचवी अन्नचतुर्विध ॥ ८१ ॥
 फि टला दुःख दुष्काळ । पाहिला सुखाचा सुकाळ । ओळला सजुरा कुपाळ । आनंद कल्लोके सासिध्यां ॥ ८२ ॥
 तो सजुरा श्रीजनाईन । ओळलासे आनंदधन । तेणें एकाएक केला पावन । सांडवान एकपणें ॥ ८३ ॥
 एक तेंचि अनेक । अनेक तेंचि एक । हे ही केले निष्ठक । स्तबोधें देख बोधोनो ॥ ८४ ॥

५५) अग्निसंगें पात्रतृप्त । पात्र संगें जळ संतप्त । जळतापें धान्यपाक होत । तेवी विकारतीन वहे आत्मा ॥ ८५ ॥
 अग्नितापा आंत । आकाश न वहे संतप्त । तेही उग्रा संगी आंत । विकारवंत न वहे आत्मा ॥ ८६ ॥
 नटअंध त्वें अवगला । परी तो अंधका नाहीं जाहला । तैसा आत्मा गुणसंगें कीडला । तरी असे संचला ॥ ८७ ॥
 ॥ ओळां अंगुली लाविती । तेणें दोनचांगलासती । गगनी तेचें दृष्ट नाहीं वस्ती । मिथ्या प्रतीती निराकारी ॥ ८८ ॥
 निजबोधें येतबोधा । ब्रम्हाहमास्मि स्फुरे सदा । तेजाण उद्धा विधा । जे आविधा छेदक ॥ ८९ ॥
 मी पापी मी सदा निदैवी । ऐसा निमग्न स्फुरे । तेचि सफळ आविधा पहा हो । जे नानासंदेह उपजवी ॥ ९० ॥
 जीव एकचि त्रिजगती । हे जाण उद्धा निधारी । जे जीवना दीपांचि धारीती । तेजाची चोती अभिन्न ॥ ९१ ॥
 ॥ जीवस्त्रें तूं श्रीकृष्ण । हे सत्यमान वें वच्छ । तें भक्त्या दास्य बंधन । पुजची जाण आरवत ॥ ९२ ॥
 ॥ अदृष्टा अनाधीन जें शरीर । तेथें आले या हातर । अनाथा करवे अणुमात्र । हे वेदशास्त्र संमत ॥ ९३ ॥
 ॥ दैवगुणें देहवर्तन । तेथमी कर्ता जाहणें उपाय । तेजि त्यासी दहबंधन । आपुल्ला आपण घातक ॥ ९४ ॥
 ताट अन्न आणि आपण । तो न दरेवे भिन्नपण । रसमिषें रचानंद पूर्ण । सर्वांग जाण सेवित ॥ ९५ ॥
 स्वयें जनक स्वये जननी । स्वयें क्रीडे पुत्रपणी । आपणा बांचोनी जनीवनी । आगिक कोणी देखेना ॥ ९६ ॥
 ॥ एवें स्त्री पुत्र संतती । जेवीं आकाशी प्रेय पेंक्ती । कावें येती कावें जाती । तैशी स्थिती मुक्तांची ॥ ९७ ॥
 स्त्री संभोगे होय सुख । तें सुख मुक्तासी सदा देख । यालागीं स्त्री कामीं अभिलाख । नाश्री विरोध मुक्तासी ॥ ९८ ॥
 आपुली छाया विष्टेवरी पडे । अथवा पालखी मज्जा पडे । तो भोग आपण घान पडे । तैसे निदेह कोरडे मुक्तांचे ॥ ९९ ॥
 वायू सीजेवीं सर्वत्रगमन । परी कोठें आस कनवहे जाण । तेवी विषयी न होनी आपण । विषय सेवन मुक्तांचे ॥ १०० ॥

असंभावना विपरीत भावना । निःशेष नुटलिखावासना । निजस्वरूपी तेहां उभापणा । जागे पणा तो आत्मा ७३/२०१
मीजेजे विषय भोगी । ते भोगे पण तुझे उगरीं । तुझे नी निज संयोगी । मी पणे जगीं वर्त विशी प्रजा ॥ १०२

उत्पत्ती काळी तो चित्राहा । स्थिती काळी तो चि विष्णु नामा । प्रलय काळी ही रुद्र प्रेमा । ये पुराणे जमा तो चि नाम है ॥ १०३

पृथ्वी दुःखी करिती नांगरी । ते पि कोनी यांतें सुरवी करी । तेवी अपकाचा जो उपकार करी । तो मोक्षान्धा शिरीं मुगुट ॥
५ विष्णु येतां भक्ता पासी । आधीं न भक्त संरक्षणासी । तूं भक्ताचे चौपासी । अहर्निशी संरक्षिता ॥ १०५

विष्णु लूक्यां वे सकोष । नव विष्णीं प्रकटे तुझे स्वरूप । यालागीं भक्तासी अल्प । विष्णु प्रताप बाधूं न शके ॥ १०६

भक्त विष्णीं होती कासाचि सी । धांव धांव गृहण करी केरी । तेहां धांव धाव या धाव सी । निष्ठुर नव्हसी नारायणा
शेकी उसांची चवी गढी । नगोनी पानो कडकी डडी । तेवी ने गोनी ही भक्तिची गोडी । अज्ञाने वा पुडीं विषय लब्ध ॥ १०६

आनंद उपरध एकव्यतन । हे वे दाने नैदवचन । तेही न मानून अज्ञान । यागाचे संपूर्ण मांडिती बंड ॥ १०७

मैथुनी परम सुख । देवें चिराचिले देखे । तेही सागुनि यासी । नीत सागें लोक संन्यासी होती । पा. म. ११०

स्मृति सुख परम मानून । स्वये सदा होती स्मृते । नगजानु ही सुपुसी दिनप्र । स्मि ये जे ध्यान अहर्निशीं ॥ १११

ज्याचे अस्तेवरी जाण । सूर्य चालवी दिवमान । ज्याचे अस्तेवरी जाण । समुद्र आपण देखानु लंघी ॥ ११२

॥ दूध मि कालिया मोजर । न म्हणे द्विज अंभुज कर । तेवी विषय अमृतनर । न करित विचार सेव्या सेव्य ॥ १३

दिवसा मैथुन नाहीं स्मि येसी । रात्री त्यजनी पूर्व प्रहरासी । मैथुन स्मि ये पासी । मध्य रात्री सी ने प्रस्त ॥ १४

ने मिले स्व दारा मैथुन । तेही अहोरात्र नाहीं जाण । प्रजार्थ स्मृति सेवन । कडु काळीं गमन ने प्रस्त ॥ १५

हे विषयाचे त्रिविध विद्वान । मैथुन मोस भक्षण सुरापान । यदर्थ निवृत्तीची प्रमाण । हे मनोगत पूर्ण वेदाने ॥ १६

॥ विषया पासो नी निवृत्ती । वेद विभागी हेचि शोती । परी धरावी विषया सक्ती । हे वेदोक्ती सर्वदान घडे ॥ १७

बीज तेथें दुष्प्रक । धंरुन तेथें परिमक । जलाच्या रूपां केनक । नांदती सकल रसरसाद ॥ १८

॥ धर्म तेथें दुष्प्रज्ञान । ज्ञान तेथें विज्ञान । विज्ञान तेथें समाधान । शांती संपूर्ण नांदे तेथें ॥ १९

॥ उपजठेनी दिवस दिवसे । देहाचे काक घासी तसे । हे नियम वे प्रण कैसे । देह लोभ वशें विसरले ॥ २० ॥

५ पाचे त्या देवतां कैसा । काळगिरी बाळवयसा । मगतासुण्याची दशा । पुरडूनि धसाग्रासी काळ ॥ २१

॥ गिलोनि यातारु यपण । आणी बांधिये कंपाप्रमान । तैसें काळाचे बिंदवे । दुर्धरपुणे आहारिकां ॥ २२

॥ पुरासी जे करी अपघात । तेणें केलानि जाला घात । यासी सकुटुंब अधःपात । शैरवंत ते बुडती ॥ २३

॥ कौतुकी हरीची आवडी कैसी । वसालागीं धेनूजैसी । कांन विसंबे जे वी मारती । मोहकासी क्षणार्ध ॥ २४

॥ कुतत्रेस आणी द्वापार । येथीलही मुख्यनर । कलियुगीं जन्मतसर । निरंतर वांचेती ॥ २५ ॥

॥ तेंचेलोक करिती गोष्टी । चारी पुरुषार्थ कौतनासाठी । कलियुगीं हे माहिता मोठी । धन्य धन्य सुखी कलियुग २६

॥ ताप्रपणी । कुतमाला । प्रतीची । कावेरीच महापुण्या । श्रीरंगवसे आवडी । पयस्विनी । २७

॥ बापाची पळाने घेउनी । बाळघाती बापाचे वरुनी । तेणें सांघी तो संतोषोनी । होय मनीं सुरवाचा ॥ २८

॥ तैशीच हे ही कथा । तुंचे ग्रंथ तुंचे कविता । तेथें कोणें आवी अर्थता । मी कता म्हणोनी ॥ २९

॥ दर्पणीच्या प्रति बिंबासी । जो प्रवर्तला भोगासी । ज्या भिंताची आक त्यासी । कैनी आंगासी लागेल ॥ ३०

॥ वियोग प्राप्तीचे बाण प्रबळ । हृदयीं तले अति सबळ । अहि धैर्येसी होती विकळ । जीवीं तळमळ लागली ॥ ३१

॥ चरीं सहस्रालागीं । कीजेती परवडी अनेगी । तेथे बाळ केंजे वी विभागी । होती वेगीं न मागतां ॥ ३२

॥ मज नोदतां ये सुखी । कली उघडूं शकें दृष्टी । मज गेली या पाठी । तो उठा उठी उठेल ॥ ३३

॥ कलि वाढेल अति विषम । आहुण सोडिती लक्ष्मण । च माये नावडे ^{दान} धर्म । क्रिया कर्म दभार्थ ॥ ३४

॥ भुंगी कीटक जडमूढ । ध्यानें तडूप होय शुद्ध । आत्मा सीकही नाही अवघड । तो आत्मा सगूढ विशद केला ॥

॥ स्थापापादरी जे श्रीसूख (अमृत) तेंचि परतोनि होय विरुध । तैसें इंद्रियाही जे जंवजंव संतोख । तेंच तंव दुःख भोगिने

॥ देहो घाव या नेतां सुखी । मी मर तो ऐसें न कळवळी । कां गजर कंधीं पूजिल्या सकळीं । तेणें सुखावली वृत्ती नव्हे ॥ ३५

॥ देहासी नाना विपत्ती होये । तेंही त्या देहाचें कौलक पाहे । देह मी मज व्यथा आहे । हे ही ठावे नोहे मुक्तासी ॥ ३६

॥ जाण पां मुक्तांच्या ठायी । कोणें विषयीं आग्रही नाही । जो अति शयेंसी आग्रही । तो बंधु पाही निश्चिंत ॥ ३७

॥ करुनि न्युत्पत्ती शब्दब्रह्म । जरी न साधती परब्रह्म । तरी त्या श्रमाचे ही फळ श्रम । जेवीं रत्ने उत्तम घाणागाळी ॥ ३८

॥ तेथें तेल नापेंडी । झाली रत्नाची राखोडी । तैसीं विदां सें झाली वेडी । श्रम श्रम कोडी भोगिती ॥ ३९ ॥

- ॥ श्रमेश्रमची पावती । दुःखें दुःखची भोगिती । हेचि कथन बहु दृष्टांती । उद्धवा भति हारि बोले ॥ १४२ ॥
- ॥ सोडोनी आपली निजसत्ता । यास्ती लागली पराधीनता । तो स्वप्नी ही सुखाची वाता । नहेरे सर्वथा निश्चित ॥ ४३ ॥
- ॥ परमणिजे माया जाण । जो झाका तिचे आधीन । यास्ती सुखाचे नहिसे स्वप्न । दुःख संपूर्ण सर्वदा ॥ ४४ ॥
- पराधीनासी सुख । आहे म्हणे तो केनळ मूर्ख । सोलीव दुःखाचे दुःख । अवश्य देख पराधीन ॥ ४५ ॥
- म. ५. सृष्टी रूपें मी सजिता । विष्णु रूपें मी प्रति पाळिता । रुद्र रूपें मी संहर्ता । जाणत त्वतां मीचि एक ॥ ४६ ॥
- बाल्य तारुण्य वयसांसी । एक पुरुष तिही अवस्थासी । तेवीं उत्पत्ती, स्थिती प्रलयानी । गुणकामासी मी कर्ता ॥ ४७ ॥
- नाठवे देव भक्तपण । नाठवे कथा निरुपण । नाठवे उद्धवपण । कृष्णकृष्णपण नाठवे ॥ ४८ ॥
- जे सुखक्षीरसागरीं नसे । पाहतां वैकुंठी ही नसे । ते सुखमन कीर्तनी असे । कीर्तन वशें दुल्लभ ॥ ४९ ॥
- ॥ गुरु आशातीर्थीं हला । न्हावोनी सर्वांगीं निवाला । विविध तापें सहंडवला । पवित्र झाला मद्रूपें ॥ ५० ॥
- कायसांगूं त्याची पवित्रता । तीर्थ आगतीं जणती पावि । मीही परमज वांछिता । इतरांची कथा कायती ॥ ५१ ॥
- पत्रपुष्प सायाफळ । वचा काष्ठ समूळ मूळ । मृद सवारी सप्रळ । सर्वांसी केवळ उपकारी ॥ ५२ ॥
- जे वृक्ष प्रतिपाकी । कांजो पावघाली मुकी । यांनीं वृक्ष पुष्पी मुकी । समान मेकीं दुष्टला ॥ ५३ ॥
- मोडूनि फळे आलिया वृक्षे । तो एकही स्वयं न चारखे । तेवीं केवळ काजो नटेके । तो यथासुखें परब्रह्म ॥ ५४ ॥
- ॥ पिंजल्या का पुसत्या गोळा । फोडू नेणें कोणाच्या कपोळा । ते सा साधू धाजि व्हाका । अति कोवळा सर्वांसी ॥ ५५ ॥
- स्फटिक जपाकुसुमीं डोवला । पाहतां दिसे तो बडा जाहला । परितो आलसपणें संचला । नाही मावला तेणें रंगें ॥ ५६ ॥
- ॥ सरिता सागरा शरण आली । ते समर सतेनी सिंधू खाली । तैत्री शरण जे वृत्ती मज आली । ते पावली दशमाक्षी ॥ ५७ ॥
- ॥ मजारी कोनिया शरण । जे वांछिती मही मा संमान । तो मुकांतील पाषाण । केवळ जाण गुळ दगडू ॥ ५८ ॥
- ॥ या मना पेसें नाटक । जगामाजीं नाहीं आणिक । फळ फळ कोनी नाडी साते लोक । साधूचातक मनाचे ॥ ५९ ॥
- ॥ शिष्य बोधेवीण सुरे अंतरीं । गुरु गुरुपणें गुरुगुरी । ते बोधकता नव्हे खरी । परम्याधरी युका मुकी ॥ ६० ॥

नाना विषयी ठेवुनी मन । जो करी ध्यान अनुष्ठान । तो जारि ये च्या होसे जाण । नव्हे पावन ते भक्ती ॥ ५१ ॥

कायावाचा मनसा । माझे भक्तीचा पडला ठंसा । भजतो ना ठेवे दिवस निशा । भक्तीची दशा थानांव ॥ ५२ ॥

रसना केवळ चोखडी । ते काय जाणें रस गोडी । कापूनी टाकिल्या बापुडी । गोडी अगोडी ते नेणें ॥ ५३ ॥

रसनादारे रस स्वादू । घेतां हृदय स्थ परमादू । बुद्धी सी करितां उद्धो धू । सत्य गोविंद हृदयीचा ॥ ५४ ॥

६४ ॥ मज भोक्तेची ज्या भक्तीची आवडी । कायसंगे त्यांची गोडी । त्यावेगळा अर्ध घडी । कोडी परवडी नावडती ॥ ५५ ॥

॥ यापरीचे जे भोक्ते भक्त । ते मी मानी उत्तम भागवत । यांच्या पांया मी लागे भावंत । उत्तम निश्चित ते जाण ॥ ५६ ॥

॥ माझ्या प्रतिमा हूनि अधिक । संत भजनी अत्यंत हरिख । साधु संताचे अति सुख । सांडूनि देख घर दारा ॥ ५७ ॥

लोभे खाव या आपण । ठेवी प्रतिमे पुढे पक्कान । अतीत आले यान्नाली कण । मदर्चन ते नव्हे ॥ ५८ ॥

जेवीं दुधा लागीं मोजार । संधी पाहिव या सादर । तेवीं खाव या कथा स्तार । निरंतर उल्लास ॥ ५९ ॥

॥ प्रतिमा माझ्या अचेतन व्यक्ती । संत सचेतन माझे भाव । दृढ भाव केला त्यांची भक्ति । ते मज निश्चिती पाव ॥ ६० ॥

शिव रयाम तमोगुणी । तो रुद्ध शाल विष्णूच्या ध्यानी विष्णु । शिव चिंतनी । विनं टले गुणी येर येरा ॥ ६१ ॥

॥ देवाचा प्रसाद घेतां । लोभेन ध्यावा कर्तव्या । आधी वंटावा स्वयं स्तां । अल्प मात्रता स्वयें ध्यावा ॥ ६२ ॥

पूजे माजी अति श्रेष्ठ जाण । शीघ्र मज मासी ये कारण । माझ्या माझे पूजा स्थान । अति गहन उद्धवा ॥ ६३ ॥

॥ आवाहन विसर्जनेची । शाल थाम माझे अधिष्ठान । परी ते केवळ अचेतन । प्राप्ति सचेतन मज्जुवे ॥ ६४ ॥

मज त्रिलोकी नाही सांठवण । मज हूनि अधिक माझे ब्राह्मण । त्यां माजी मी वेद रूप नारायण । सगळा जाण सांठवलो ॥ ६५ ॥

॥ अतीत ज्ञातां पराउं मुख । या सवें जाय पुण्य निःशेष । अन्न धावे समयी आयश्यक । नातरी उदक तरी धावे ॥ ६६ ॥

विदुर हासी पुत्र प्रसिद्ध । त्यासी आवडला गोविंद । शाला वैष्णवा माजी अति कुद्ध । कैसेनि निंद्य म्हणावा ॥ ६७ ॥

भक्ता अभक्तांची उत्पत्ती । मज पासूनि गानिश्चिती । भावाभावे सापल प्राप्ती । विरुद्ध स्थिती परस्परें ॥ ६८ ॥

॥ ज्यासी सद्गुरुनी आवडी चिती । ज्यासी सद्गुरु भजनीं प्रीती । यासी भाळली माझी भक्ती । पाठीं लागे निश्चिती ॥ ६९ ॥

जे सकल वर्ण धर्मावेगळे । ज्यांच्या ना मास कोणी नातळे । धाया देखोनी जग पळे । अत्यंत मैळे अत्यंत ॥ ७० ॥

निहीं धनोनी सत्संगती । आले माझिया पदप्रती । देवदिज तयाते वंदिती । आभेनव कीर्ती सत्तांची ॥ ८१ ॥

रासकी डा गोपिकाप्रती । कोणती म्हणेल कामासक्ती । तेथकामाची कैची प्राप्ती । जाणनि श्रियेती उद्धवा ॥ ८२ ॥

१) जेथकी दे आत्माराम । तेथकेची रिचे वापुडाकाम । माझे कामें गोपिका निष्काम । कामसंभ्रम त्यांनाही ॥ ८३ ॥

जीवा आंतुरी ये शुणे । मीचि एक निववू जाणें । ऐसें जाणोनी मजकारणें । जीवें प्राणें विन उल्या ॥ ८४ ॥

म्या गोपीकां सौ कामकेला । कीं त्यांचा सर्वकाम हरिला । विनारितां अर्थ इकुला । मोक्षपावला मत्कांसे ॥ ८५ ॥

लिळभरी राखोनी अभिमान । जरी मज रिचसी राण । तरी माझी प्राप्ती नव्हे जाण । अभिमान विझू प्राप्ती सी ॥ ८६ ॥

॥ गृहाणीं सांडोनी अभिमान । मज हृदयस्ता निष्कारिया वारण । तुज मी उद्धरी न जाण । देवकीची आण उद्धवा ॥ ८७ ॥

॥ घराभाजीं दीपचातल । तें घटभरी मकास झाला । तोचि घराभाजीं डेविला । घरभरी झाला मकाहा ॥ ८८ ॥

आरसा थोर अथवा लहान । तेथें स्वयं विवेकें संपूर्ण । तेथीं मी अर्क्या मी जाण । सर्वा भूतीं समान समग्र असे ॥ ८९ ॥

काष्ठाचा घोडा केला । अंगें ठाणें अति मिरवला । तोका उपणा सोही मुकला । सर्वांगें शोभला काष्ठ तें ॥ ९० ॥

गुणशक्ति देवता शक्ति । मनोशक्ति इंद्रियशक्ति । मला भूतांची भूशक्ती । एक क्रिया शक्ति मुख्य तें ॥ ९१ ॥

वसिष्ठ पुरोहित त्वकरी । भीष्मपुत्र दे शरपेंजरी । बालवल्क्य दोही नारी । अदृष्टा करी वंते ॥ ९२ ॥

यापरीगा अदृष्टशक्ति । अनिवारवाढी निजगती । या जीव बांधले अदृष्टगती । जेवीं गोरोडी याहातीं ॥ ९३ ॥

॥ जेवीं कां धार गगनाचडे । तेथुनी आभिषेक उडी पडे । तेवीं नर देहा घावोनी चोरखडे । विषयीं झडपे शोबती ॥ ९४ ॥

न करितां गुरुभजन । नव्हे भव वृक्षाचें छेदन । जरी कोटि कोटी साधन । आने आन केनिया ॥ ९५ ॥

॥ मरणाकडे अमृत पान । तें मरणासची आले मरण । तेवीं करितां गुरुभजन । जन्ममरण निमाले ॥ ९६ ॥

मागां सांगीतले भगवद्भजन । आतां सांग सी गुरुसेवन । नाही नाही एकविध निरूपण । ऐस्त विवक्ष ॥ ९७ ॥

॥ सद्गुरु तोचि माझी मूर्ती । निश्चयेस्ती जाणनि श्रियेती । विकल्प न धरावा ये अर्थी । अनन्यशक्ति यानां ॥ ९८ ॥

॥ एकाग्रताजें गुरुभजन । तेचि माझे परम पूजन । गुरुस्ती मज वेगळे पण । कल्पांती जाण असेना ॥ ९९ ॥

॥ गुरुभगवंत दोही एक । येणें आवे निज निष्ठक । भजे तोचि गुरुसेवक । येई तो देख अनुमानी ॥ १०० ॥

७४

जंभरी यावया पुरती । सबडी उरेनारिती । तेथे निशालगी केउती । राहाव यावस्ती मिळेल ॥ २०१ ॥
 ॥ सुरु रुजेथे उभे राकती । तें पायातकी मीचि क्षिती । सुरु रुजेथे जेथे चालती । ते मागीची माती मी होईन ॥ २ ॥
 ॥ चरण क्षालनासी समस्त । मीचि उदक मीचि वस्त । मीचि चरण क्षालित । चरण तीर्थ मी सेवीन ॥ ३ ॥
 ॥ सुरु रुचरीची राजकण । मीचि होईन आपण । सुरु रुकरिती असो हण । तें सिंह स्तन मी होईन ॥ ४ ॥
 ॥ सुरु रुमुखी जेकथा । तें मी उदरे होईन तत्वतां । अक्षरीं अक्षर अक्षरार्थ । मीचि सर्वथा होईन ॥ ५ ॥
 ॥ सुरु रुजेथ करिती स्नान । तें मी अंग स्पर्श निचें जीवन । गुरु करिती जे आचमन । तेही जाण होईन मी ॥ ६ ॥
 ॥ सकल साधना श्रेष्ठ साधन । शिष्यासी सुरु रुचें मजन । नेणें पाविजे ब्राह्म समाधान । सत्य जाण उद्ध्वान ॥ ७ ॥

अ. १३

जेवीं श्रेतता हृद प्रधुर । त्रिविध भेदे एक साधुर । वेविं साध्यां जे अविकार । वस्तु साकार एकवट ॥ ३४ ॥
 प्रकृती गुणाते उपजावती । गुणा स्वैव सब प्रकृती । गुणासी कारण्यासी संगती । न धडे कल्यांती उद्ध्वार
 सत्व बाढवून सुरवाडे । जें रजतमणिः शेष सडे । तें सद्धा हावें बडे । सत्वाची वाढी मोडे निज सत्वे करुनी
 उपजल्या बार्ककसी सर्वथा । वेष्टावली मला पिता । एकवीक्षे ते निक्षेपिता । धारणी पोषण ताजनीची
 तैसा सुरु रुनवे पिता । निजवीथ नवे चितां । मोनि मरि नुपजवित्तां । जननी जनिता स्वये ज्ञाता ॥ १२ ॥
 आंधळे उपजले जे कुशी । स्तनपान करी अरुनीसी । मी तें न देखे माउलीसी । दृष्टाते दारि उपदेष्टा ॥ १३ ॥
 इंद्रिय सचेतन मेकी । भगवंत सर्वा तें प्रतिपाकी । या ते न देखती विषय आंधळी । आते अंध झाली चितद्रोही
 सर्वभूती भगवद्भावो । यानांव मुख्य मर्क पहो । तेसांग ती झाली या स्वयंभावो । काम क्रोध मोहो न राकती जाधू
 उंगी अंगें होतां भेरी । सक्रोध शुनी लागे पाठी । तरीन सोडी पुसाही । कुंकाली उठी का मासी ॥ १६ ॥
 ऐसा संकरीं जे भोग चढे । तें भांगो सवेचि आउकोनी पडे । हुडहुड करिती चहुं कडे । जगाबुडे फजीती ॥ १७ ॥

अ. १४

वक्ता वाच्य वचन । तीनी मीचि आहे जाण । बोल बोल कामजवीण । दुसरा जमी कोण असे ॥ १८ ॥
 मीचि ध्याण मीचि वास । मीचि जाणता सुवास । मजवेग का रहिवास । परी मकास असेना ॥ १९ ॥
 मीचि रस मीचि रसना । स्यादु सेविता मीचि जाणा । मजवेग का चवी चाखणा । रसना पणा आन नाही ॥ २० ॥

(४)

मिथ्या बुद्धि बळचा खेळ । हेरी जैती निष्फळ । तरी खेळ त्या उद्योगिमान मळ । तैसें देह बळ जीवासी ॥ २२१ ॥
या खेळाने थोडे हस्ती । पहिली काय जीव होती । मा मारिले म्हणेतो भांडती । तेवीं जन्म पंक्ती जीवास्त ॥ २२ ॥
जोवीं बुद्धि बळचा खेळ मोडे । तेव्हां राजा प्रधानादि कां कुडे । तेवीं अहेकारु निमाल्या पुढे । प्रपंच उडे मिथ्या तेवें ॥
आदिब्रामहा अती मराक । सर्वांचे हृदयीं प्रीति एक । ऐसे पाहे तो सभाग्य देख । हे भजन चोख मत्मासी ॥
ज्या मज हृदय स्थाने दीप्ति । मन बुद्ध्यादि कें वर्तती । ज्या मासि या स्फुरण स्फुटी । शान व्युत्पत्ती पायां ॥
साम हृदय स्थाने द्यायी । भजन शीर्ष कोटी नाहीं ॥ शिणतां बांधी उपायी ॥ जग अपायी पडताती ॥
जंभ भ्रमणाचे दृढ पण । तेंव कोलिताने कां कण । भ्रम गलि पावण । कां कण पण असेना ॥ २० ॥
देहाचे उपत्ती शिथी निधन । पुरुषासी वदयन वहे जाण । यासी अदृष्ट ची प्रमाण । दैवयोगे चळण देहाचे ॥
उठणे कां बैसणे । तें देहासी दैव गुण । अदृष्ट गती देणें येणें । खाणे जेवणें अदृष्टे ॥ २९ ॥
स्वदेशी कां परदेशी । अदृष्ट नेत देह मरी । स्वर्ग भोगासी । अदृष्ट देहासी उपजावी ॥ ३० ॥
यश लभत नाही हलु । देहासी अदृष्टे असेलु । सांग देहासी अलिप्त । जैसा घटांत चंद्रमा ॥ ३१ ॥
॥ कालचाची आज उगवला । तो सूर्य काय म्हणायला । कीं आलिया आग्नि सोंवळा । कालचा काय ॥
तेवीं सनकादि कां चेतान । तें मराठी भाषे मारी जाण । येथें जेवूं जातां दुषण । दोषी आपण होइजे ॥ ३२ ॥
॥ मासिये माये मोहिले वारिष्ठ । जन्म केले खेळ निष्ठ । मुल कोनि या मोक्षाची वाट । विषय निष्ठ विवेक ॥ ३४ ॥
पावावया मासी स्वरूप मासी । इह लोकींची योगासक्ती । निःशेष नातळे चित्तवृत्ती । जेवीं निजपती स्वस्वला ॥ ३५ ॥
निष्काम निलोभनि रम भजन । निर्मल निरभिमान । ऐसिया मद्गत्तासि जाण । माझे सुख संपूर्ण मी दूतो ॥
जो जेवरी दैवाचे भाग । तेंवाचे विरोधाने कारण । अवधा एकची आपण । तेंथे वैरी कोण कोणाचा ॥ ३६ ॥
गगन गगनासी कै भांडे । कींचंद्र चंद्रासी झुंझांडे । कींचा दुचेनी वायु कोडे । कीं जिह्वेची दुखंडे निव्हा करी ॥
॥ निरपेक्षाचे निष्काम मन । निरपेक्षते निर्वैरि जाण । निरपेक्षतो शांत संपूर्ण । निरपेक्षाची जाण सेवा मी करी ॥
॥ ३७ ॥

॥ ज्या निज सुरवाच्या हाथी । शिळेपणाची भाषाची नाही । विटोनेनें कल्पांती ही । इंदियांकां हीं न पडे पांभू ॥

॥ पूर्ण माझे भक्तिचा पार । मज ही बक के साचार । यालागीं मी भक्त्या उल्लास धर । गुलंघी उत्तर सर्वथा ४१

जैसे गर्भचे हो हळे । तैसे माझ्या प्रेमाचे सोहळे । पोटोत लेन ककबळे । उल्लास बळें चढोवढी ॥ ४२ ॥

माझे विध्यो सोनी ध्यान । माझे प्राप्ती अड विघ्न । साधकांसी अतिबंधन । स्त्री आणि स्त्रैण संगती ॥ ४३ ॥

यालागीं स्त्रैणाची कथा । कानीं नाय कावी वाता । त्याचा वारा ही लागता । तेथुनी सर्वथा पळावे ॥ ४४ ॥

॥ त्याची न घ्यावी भेटी । यास्वीन करावी गोठी । ते न पाहवा दिठी । न लागावे पाठी । स्त्रैणाचि ये ॥ ४५ ॥

॥ स्त्री आणि स्त्रैणाचे संगती । नैत्री होयु रक्षाची प्राप्ती । तेथे दुःख त्रिजंगती । माजी निश्चिती असेना ॥ ४६ ॥

चूडाळे येजे संगती । वरला शिखि धव भूपती । नातरी मयलसे संगती । तरला नृपती कुवळ याभू ॥ ४७ ॥

अ. १५ गोडी लाविल्या बक कासी । तेचि कक स्वाय अहनिशी । ते कीज्यानें आम्हासी । मोडी भागवतासी लाविली ॥ ४८ ॥

ऐसी लाविली गोडी । तेणे झाली नवल पर कडी । मज सांविता ही ते गोडी । गोडी न सोडी मज लागी ॥ ४९ ॥

॥ पावत पावतं नाराणसी । जो वस्त्रे सी गेला वेला मुरासी । तेथे थुली वित्तिया भोगसी । सर्व रति येसी समी ॥ ५० ॥

तैसीच ही सिद्धीचे कथा । माझे प्राप्तीसी प्रतिबद्धता । माझे ध्यान न मज वैराग्यावस्था । नागवृत्ति रिता सांडीती ॥ ५१ ॥

सपासि धाधुधारण । मीनासि जळत रण । पक्ष्यासि नो गमन । हे जन्मासिद्धी जाण स्वाभाविक ॥ ५२ ॥

हं सनिवडी क्षीरनीर । कोकिले सी मधुर स्वर । यम हाते सेवक कोर । हे सिद्धी साचार जन्मास्तव ॥ ५३ ॥

ज्याचे शाय्यासी चिलन । त्याचे हाता येला ये संपूर्ण । तेणे चितो पावे मरण । तैसा सिद्धी जाण ध्यातका ॥ ५४ ॥

॥ ज्ञान वैराग्य भक्तीचे माथां । सत्य जाण पाजि रपे क्षता । ते निरपेक्षता आळिया हाता । मुक्ति सायुज्य वा पयां ॥ ५५ ॥

॥ तैचि त्रास काये जाण । श्रीधरें निज बुद्धी पारखडून । काढिले निढाराचे कण । अति सधन सुटेक ॥ ५६ ॥

॥ त्या देह प्रमासी देवराया । मूळकारण कुशी माया । तेथे कुशी कुपा झालिया । माया जाय विलया गुणेसी ५७

सावधानें अविक्क । न युक्ततां पळे पक । संवत्सरात्मक जो काळ । तो मी गोपाळ स्वये म्हणे ॥ ५८ ॥

भागवतां माजीं अति गहन । उद्धवा वूं तो मी जाण । ऐसे बोलतां श्रीकृष्ण । उद्धवे श्रीचरण वंदिले ॥ ५९ ॥

हो चांचे मोडले दोनी पण । उद्धव जाहला श्रीकृष्ण । कृष्णा अंगीं उद्धव पण । संपूर्ण जाण बाणले ॥ ६० ॥

- ७ वानराभाजी हुनु मंत । तो मी म्हणे कुष्ण नाथ । तव उद्धव जाहला गर्वहत । लाजला पोरांत ते काकी ॥ २६७ ॥
- अ० १६ कपराचिये कपरा गती । अगम्य जे छकणा स्थिती । तो मी कुष्ण मायिक मूर्ती । अतर्क्य युक्ती छकणाची ॥ २६८ ॥
- सहनाइकी सहन राहती । ते मी म्हणे कमका पती । साग्विकांची निज सत्ववृत्ती । ते मी श्रुती पती स्वये म्हणे ॥ २६९ ॥
- ॥ भावे करितां करितां भाइ मकी । विषयवासनाज को निजाती । निर्विकल्प उपजे दांते । मारे भक्ति पंथी ॥ २७० ॥
- ॥ हेकां माझिया निज भक्ता । संसार बांधेची व्यथा । तेलाज मन भगवंता । गोंजु निज भक्ता मी नेही ॥ २७१ ॥
- प्रहाद गांजितां जग जेही । मी प्रगट लोकोपदेही । वैकुंठ सांडुन उडा उडी । गोंजु सांडीं जग लो ॥ २७२ ॥
- दौघदी गांजितां तका की । म्याकोर कोरी तोंडे केलीं काकी । आगीने गांजितां गोवडी । म्याप्राशिला ते काकी ॥ २७३ ॥
- अंबकुरी येगी भवास । म्याचि सोशिले सावकाश । उणे अपुल्य निज भक्तास । मी हृषीकेशी येवोनेही ॥ २७४ ॥
- तेणें कुष्णकराग्र स्पर्शी । उद्धवासी झाले कैसे । याले धनूचे मी ओरसे । नस जेसे हुंवर ॥ २७५ ॥
- जेवीं कोलागतां चंद्र कर । सबंध विवोलांगना कोरा । मी देखोनी मयूर । नृत्य तत्पर स्वामंदे ॥ २७६ ॥
- यापनी उद्धव जाण । स्नाने साला परिपूर्ण । विसरला देव भक्तपण । कुष्णही कुष्णपण विसरला ॥ २७७ ॥
- प्राहतां यालोकां चारार्थी । तुज ऐसा सर्वज्ञ नाही । ऐसे विचारितां लोकीं तीही । तुज समान नाही संगत ॥ २७८ ॥
- तेणें तुलां सर्व कर्म धर्म संस्था । करुनि दंडिलो तत्त्वतां । तो तुं मज धामा गेलिया आतां । स्तंभ मवका मग कैचा ।
- वेदविधीचे नाहीत । देहनिवाहापुरवें । खाणे जेवणे इंद्रीयाते । तो जाण येथे दमगुण ॥ २७९ ॥
- ॥ पुत्रजन्म लया होय सुख । तो गेलिया सर्वेचि दुःख । धन जोडिला होय हरिख । सर्वेचि शोक तज्जाती ॥ २८० ॥
- ॥ ज्या सुखाची होत भेटी । निःशेष मावळे दुःख कोटी । यनांव सत्य सुख सुखी । इतर यावटी ते मिथ्या ॥ २८१ ॥
- मी एक सेवेने संपन्न । ऐसा धारिलिया आभिमान । केले सेवेसी जे संपूर्ण । सर्वेचि जाण होई लु ॥ २८२ ॥
- सेवकां माजीं मी एक । कोवळ रंका नाही रंक । ऐसा भावो निष्टंक । सेवेसी देख करावा ॥ २८३ ॥
- ॥ सांडोनी सकळ भोगाते । गुरुकुकीं राहो नितेथे । गुरु सेवेचे न वृत्ते । प्रिय सर्वा ते तो जाहला ॥ २८४ ॥

- १०) मैथुनभूतने प्राणी । पशुपक्षी आदि करुनि । सादर न पाहवे नयनी । पाहतां कडक डोली काम खववे ॥ ८० ॥
- × हृदयीने हे काम से चार । तैसा करावा स हृत्तर । भूते पहावी प्रहाकर । हृदय म कष्ट हरि बोले ॥ ८१ ॥
- अभि ॥ अतिथी अलि या देख । प्राणांतरीही नव्हे पाडु मुख । नाठवे निजतहान भूक । समयी उतवश्य करे अन्न ॥ ८२ ॥
- × ॥ तेथ अत्यादरे स्तीजण । देऊनि अत्यंत सन्मान । यथानुराक्त्या देतां अन्न । हीजनि दन संपुष्टे ॥ ८३ ॥
- स्तोत्रितं कर्माभिमान । कर्म होय ब्रह्मार्पण । हे संकल्पे चीन जाण । आर्पिते रूण उद्ध्व ॥ ८४ ॥
- अ-१८ ॥ जैशी आपूलीची उत्तरे । पडि साहे होती प्रहाकर । तेवी भासे निमुखांतरे । तूं कवित्व दसे बोल को ॥ ८५ ॥
- कापूर मिळाले याबद्दी । ते परतेना कापूर पणी । तेवी वरुण शालजो गुरु भवणी । तो विधी किं करणगी वतेना ॥ ८६ ॥
- ज्याक लघु माची वचन धके । परि पळे आणि सोज्यके । मधुर रस सीर साके । अतिनिमिळे घवघवीत ॥ ८७ ॥
- पनि ॥ मन करे नी पावन । पृथ्वी विचारावी जाण । समतीचे निश्रवण । सर्व भउाधण लईतवे ॥ ८८ ॥
- × ॥ इंद्रिये बांधोनी चित्ताच्या पथी । चित्तालावी तैसा मठाची । तैसांचि ना भठसावे देही । देह लदेही स्मरेना ॥ ८९ ॥
- वि ॥ कायावाचा चित्तवृत्ती । निःशेष विषय ची विरक्ती । यथावत् सत्य वृत्ती । जाण निश्रय ती उद्ध्व ॥ ९० ॥
- प्रहृती पुरुष चिदात्मा आहे । तोचि भूती गाता का पा । मज निमीही तोचि आहे । ऐसी सर्व भूतेना हे एकात्म ॥ ९१ ॥
- ॥ गुरु करावा उत्तरी शांत । शांतार्थ परमार्थ पारंगत । साधने सेवेचा भावार्थ । स्वयं श्रीकृष्ण सांगत ॥ ९२ ॥
- गुरुवाक्याचे निश्रवणे । विकल्पाने स्वातंत्र्ये । संकल्पासी सुखी देणे । जीवघेणें अभिमानाचा ॥ ९३ ॥
- कापूर दात लि याजकी । स्वयं विरोधी परमकी । तेवी अहं जाकोनी सेवा सकळी । सर्वां सर्व काकी गुंत चरणी ॥ ९४ ॥
- ॥ घरी उगणुनि ही धली काम येनू । आहान पोसवे म्हणेनू । ताका साठी देती हेळ सोनू । आली नागव भूते नेणे ॥ ९५ ॥
- ॥ तेवीं भाजाण गाथी मंत्र । दीधला ब्राह्मणासी स्तुतंत्र । तो उपेक्षेने या मंत्र तंत्र । शूद्राचार आचरती ॥ ९६ ॥
- स्तौत्र शाक्त गाण पयारि जाण । नाना मंत्र दीधला घेती ब्राह्मण । परी गायकीचे अक्षुब्ध । एक ही जाण न करिती ॥ ९७ ॥
- स्वधर्म करावे आवश्यक । तेथे सांगे फळाभिलाख । तेचि मद्रपण चोरव । न कारितां देख संकल्प ॥ ९८ ॥

10

होकां परच्याची तेजणी । निचती मुक्ताफकांच्या भोगी । तरीकां ताम्रपणी । समुद्रमिकणी दोहावी ? २९९
सु३३ होकां सुदुःखचे तीर्थ चेतो । पानेजे परमपवित्रता । तरी धोवल्यानातीर्थ । विशेषता ते कायी ॥ ३००
सु३४ माद्रीया प्राप्ती लागी स्वधर्म । नैराशये उवाचावा स्वधर्म । हे ज्यासि कळले धर्म । तथापुत्रोचम सदा वरय ?
सु३५ स्वधर्म एसा दिनप्रणी । नैराशये उगव लिया स्वधुनी । तो अज्ञानविशानि सुनी । स्वधर्माचा पणी सयुवते २
सु३६ शादिक दारमशाब । बोलो आनकरी आन । तेथे नव्हे समाधान । सर्वथा जाण साधका ॥ ३१
सु३७ ॥ जेजे ऐके वेदांत श्रवण । ते अंगे होत जात आपण । हे अंगे दाखेल दण । सत्य ते जाण आति दुष्ट ॥ ३८ ॥
जैशी भिती मांडीनाकार । चिंतोलीहिली किंचित । ते भितीचे एक आचार । तेवी ऐक्य चराचर जे देखे ॥ ३९ ॥
॥ स्वप्नांची नानाको जाण । यांचे जागृत नव्हे धन । तेवी मिथ्या निन कर्मचरण । जीविते सौजाण जे देखे ॥
॥ स्वये स्वये पाक के लाजाण । नजरेक टेंप मुरल वस । तेच चराचर नाही आपण । ते दशा सजान ज्ञान म्हणते
केलियार साने रसचारन । स्वये गाडी सेवी जाण । एदा ज्ञाते विज्ञान । उद्धवा जाण निश्चिती ॥ ४० ॥
॥ सप आधी दोर लें होत । मध्ये भ्रमे भ्रमे सपावित । जे दोर उल्लेखारु । तेही दोर दोर रूपे ॥ ४१ ॥
वि३४ वि३५ विरवाहूनी विषय आधिक । विरव एक वेळ पारक । विषय उगः उगः घातक । काक सपे लोक भुलविले ॥ ४२ ॥
उ३४ व - जन अंधकां झाले म्हणसी । संसार सपे मीसिले द्यासी । यातणी विसरोनि निज सुखासी । विषय दुःखा
ऐसी यादी नाते अनंत । कृपेने उद्धावेत ललत । म्हणे नीचणी देविला मथि । श्रीकृष्णनाथ माथिले ॥ ४३ ॥
॥ थिलुनी विहिरी सागरी । चंद्रबिंब समची धरी । तेवी ब्राह्मण मराक बरी । जीव लदातीरी समस्ताभ्ये ॥ ४४ ॥
॥ भूते समस्त मान्ये तन्य । एकात्मता देखणे जाण । यांचे वग दुरुज्ञान । माझा ही जाण हा निश्चय ॥ ४५ ॥
बहु बोली कायू कारण । मी देहो तो आत्मा जाण । तो माझा जीव प्राण । हे जागती खुण निज भक्त ॥ ४६ ॥
॥ मी देवो तो माझा भक्त । एरवी मी सगळ्या अंत । तो समस्त मज मान्य । नंदो तो सहज भक्ती अंत ॥ ४७ ॥

(10A)

म्यासांगीतले जैशारीवी । तैशी सेवायी माझी निज भक्ती । ऐसे बोल बोलतां श्रीपती । उद्धव प्रीती उचलिला ॥ १७

॥ हृदयीं हृदय एक जाहले । ये हृदयीं चेतें हृदयीं धातले । कृष्णें सर्व सिवें आपले । ते हृदयीं सुदले उद्धवाच्ये ।

मनुष्यदेहगृहआम। जेथे नित्यकसेमी पुतपोचम। तेथील कारिते स्वयंमकम। अतःमात्राम उल्लासे ॥१८॥

॥ जो दरेको लगे दोष गुण । यसी आविधा क्षोभली जाण । जो न दरेके गुण दोष भान । तो श्रीहंस पक्ष उडवा ॥ २० ॥

५३ ॥ ३ ॥ हे सांगे श्री कृष्ण । उद्धवान्नेवावे द्रोष्टुण । हे माझे जीविनी निज सुख । तुज मया संपूर्ण स्तं पीतली ॥ २९ ॥

गुणहोषं भरली सृष्टी । तें पनरेवावी निजदृष्टी । हे कळवकोनि यापोटी । श्रीगुरुज्यो गोष्टी सांगै तली ॥ २२ ॥

म्री जे दार्थ बोलिलो दोषगुण । ते दोष यांनी जी जाण । परीच दोषावे दोषगुण । हे दोष वचन अस्तेना २३

(ऐसे करावे जे हार्थ श्रवण, शेष यज्ञ, निष्पावागुण, परी पुढीलिया शेषगुण, सर्वदा आपगत देखावे ७४

॥ शान्तिं साधयित्वा लोकां जायते । कष्टावस्थं लोकां जायते । सन्निभं कष्टं लोकां जायते । इति शान्तिं साधयित्वा लोकां जायते ॥

हृणसी कुरितां भगवत्की । विधेयं वाक्याः हृणसी । मरुती नवैः ३ न राती । रावे अउ राती निजा भक्ता

[illegible]

कैवल्य आस्तचम मूत्रमसक । पाहता दुहाडितन माकाय । अहोपादुण निमसक । हानमक फळ यण साध
तें दोवे येवगये । पश्ये संशे मैराभिम । सामाया के । उक्तों मत न अचक ॥ १

[illegible][illegible]

॥ अमुत विक्रान्त कृष्णजी प्याला । तैसा नरदही वरदा गोपाला । सुधैर नाइ जीवसी शाला । बिसरोनी आपुली निज

३७ अथर्ववेदोक्तं प्रमाणम् । हे पशुमभयान्तं संपत्तौ । त्वेथ ह्येविवेकपरमात्मा । (यन्मावद्विवेकी सोऽपरमात्मा ॥ ३७)

हृदयान्तर्गतानुत्पन्नवृत्तिः। योर्विदोऽप्यद्वैतमोक्तौ। लब्धुं जातौ द्वैतमातौ। पापनिश्चितौ तैर्न जाय ॥ ३१ ॥

महेश्वरानुसंधान, जोष्टकलापको रहन। तथै इतराद्यके वाकोण। हे स्वयं श्रीकृष्ण बोलि ला ॥ ३३ ॥

॥ सूर्यपूजनी प्रथम चडे । तथै जे बेल पल चडे । तै पुण्य राहै सागिलि कडे । दोष शकडे पूजको ॥ ३४ ॥ अलंकार ॥

जेकी को स्वाती चेजक । जिपी साजी होय मुक्त फक । तेचि सेवी जे महान्याक । तेह का हक होऊ ते ठाके ॥ ३५ ॥

जैरी दोहियां की जाती। एक पर के लिया ज्योती। तेथे नदी से भेद गती। राह तंज्योती एक चरी ॥ ३६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मूळ प्रत पाहण्यासाठी संपर्क

इतिहासाचार्य वि.का. राजवाडे संशोधन मंडळ, धुळे
राजवाडे पथ, गल्ली नं. १, धुळे-४२४००१ (महाराष्ट्र)
दूरध्वनी क्रमांक (०२५६२) २३३८४८
Email ID : rajwademandaldhule@gmail.com